

UNA SORPRESA INESPERADA...

Vaig pujar, una mica ensopida, les escales per arribar a la porta de casa meva. I no era estrany que estigués ensopida! Era el dia del meu aniversari ... i em semblava que ningú hi havia pensat. Ningú m'havia felicitat aquell dia o m'havia demanat si muntava una festa o quin regal volia. Ningú. Les claus van obrir la porta fent molt de soroll. Culpa de portar-hi més claus que claus, vaig pensar mentre obria la porta. Magnífic! Fosc total. A sobre estaria sola tota la tarda. No vaig ni arribar a obrir el llum del rebedor que vaig sentir soroll al menjador. Merda! Ara només faltaria que hi hagués entrat algú ... lladres o el què fos. Sort que tenia contractada l'assegurança de robatori a la corredoria d'assegurances Santasusana! No sé perquè vaig tancar la porta del carrer quedant-me en la foscor total. No passava res ... La foscor no em feia por, en canvi, em feia por trobar-me un desconegut a casa meva. Vaig sentir un altre soroll del menjador també. I armant-me de valor vaig dirigir-m'hi a les palpentes. Ja havia arribat al menjador, o això pensava. No vaig ni arribar a l'interruptor que aquest es va obrir sol. Al mateix temps que era atacada per un munt de confeti, predominant el lila que és el meu color preferit, i tots cridaven "Felicitats!!!" Tots, tothom. Hi era tothom. Els meus pares, la tieta soltera, l'avi inventor, el cosí dels estudis, la cosina de les confidències, el tiet veterinari, la tieta de les llargues partides de monopoli i escacs, l'àvia dels acudits ... en fi, tota la meva gran i divertida família i les meves amigues ... Tots em miraven amb un somriure als llavis. I jo ... sense saber quina cara posar. I tampoc sé, com de l'ensurt que em vaig donar, no vaig caure. M'havien fet una festa sorpresa! I jo tan innocent que no hi havia caigut!

Aquella va ser la millor festa que m'havien fet mai. Mai l'oblidaré.

Joana Comellas Mas